

Ir vėl lapkričio vidurys, o jūs dar negavote mano laiško. Vis atidėliotas, jis pagaliau jau čia.

Liepos pabaigoje, po „Taikos“ rekolekcijų, išvykau pailsėti į Orval vienuolyną. Beveik 30 metų čia praleidžiu savo vasaros atostogas. Tai ramus, atpalaiduojantis laikas skirtas pasivaikščioti po mišką, ir labiausiai, tai laikas, skirtas stabtelėti arčiau Jėzaus, ypač per kartu su vienuoliais giedamas kasdienės liturgines valandas. Jos taip mane atgaivina. Ir, žinoma, nepraleidžiu savo kasmetinio susitikimo su kregždėmis! Šiais metais jų buvo ypatingai daug. Šimtai didžiulių greičiu suko ratus aplink raudonąjį buką nė kiek nekliudamos viena kitos! Koks džiaugsmas regėti jas sklendžiančias virš tvenkinio, kad atsivėsintų ir vėl viską pradėtų iš naujo. Nuostabi kregždžių laisvė, jų skrydis yra džiaugsmo daina. Atradau, kad kregždžių stebėjimas labai ramina. Kaip būtų gera, jei ir mes, žmonės, galėtume patirti tokią laisvę, nieko nekliuddami.

Nuostabi kregždžių laisvė, jų skrydis yra džiaugsmo daina.

Po Orval, praleidau palaimintą laiką Taize bendruomenėje, prieš 75 metus įkurtoje brolio Roger Schutz. Šioje nuostabioje ekumeninėje bendruomenėje broliai protestantai ir katalikai drauge gyvena bei meldžiasi. Jie priima jaunimą iš viso pasaulio, iš skirtingų bažnyčių ir tikėjimų, taip pat ir netikinčius. Mano viešnagės metu čia buvo 3 000 jaunų žmonių atvykusių savaitei. Kiekviena diena pertraukiama trimis giesmių ir tylios maldos valandomis. Visada sujaukina pamačius ant bažnyčios grindų sėdintį jaunimą, apsuptą baltais abitais dėvinčių brolių. Kokia patirtis, kokia jaudinanti akimirka matyti juos tokius tylus! Tą savaitę dauguma atvykusių buvo iš Skandinavijos,

tačiau ir kitų Europos šalių atstovai buvo čia. Sutikau draugų tokių, kaip Olga ir Miša iš Maskvos „Tikėjimo ir Šviesos“.

Rugsėjo pradžioje grįžęs į Trosly išgyvenau rekolekcijas, kurias vedėme kartu su Laurence Freeman. Laurencas – benediktinas, įkūręs tarptautinę krikščioniškosios meditacijos bendruomenę, visame pasaulyje subūrusią vyrus ir moteris, kartu išgyvenančius meditaciją. Kiekvieną rekolekcijų dieną turėjome tris pusvalandžius bendros tylos, maldos ir meditacijos. Dalyvavo apie dvidešimt žmonių, artimų „Arkos“ bendruomenėms, ir dvidešimt, atstovaujančių plačią pasaulinę krikščioniškosios meditacijos bendruomenę. Palaima praleisti tuos pusvalandžius drauge, siekiant prisiliesti prie to, kas yra kiekvieno iš mūsų pačioje gelmėje, ir leisti Dievo artumui visa tai iškelti į mūsų sąmonę. Prisiminiau Etty Hillesum žodžius (dažnai jais dalinausi su jumis): „Mano viduje yra labai gilus šulinys. Ir tame šulinyje yra Dievas. Kartais aš galiu Jį pasiekti. Bet labai dažnai akmenys bei nuolaužos užverčia šulinį ir Dievas palaidojamas. Tada turiu iškelti Jį į šviesą.“ Meditacijos tikslas – imtis nugalėti ir išvalyti nuolaužas, purvą, savo egoizmą, savo galios troškimą, kad ramia širdimi galėtume susivienyti su Dievu, įsitvirtinti Dievuje, kaip sakė Etty Hillesum. Išlikti tyliais Dievo rankose.

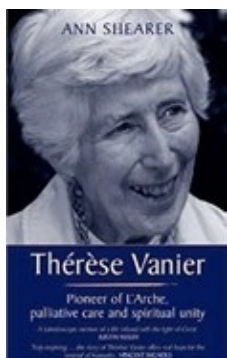
Kaip galite įsivaizduoti, po teroristinių atakų Prancūzijoje yra daug įtampos ir nepasitikėjimo islamu. Baimė, apėmusi Prancūziją bei kitas šalis, visai suprantama – teroristai būtent to siekia. Dauguma terorizmą tapatina su pačiu islamu, nesuprasdami, kad smurtas išsiskiria politikoje. Mane labai palietė facebook'e publikuotas Antoino Leiris, kurio žmona žuvo per ataką Paryžiuje, širdies šauksmas: „Jūs nekausite mano neapykantos. O ne, aš nesiruošiu jums dovanoti savo neapykantos. Jūs sunkiai to siekiate, tačiau į neapykantą atsakant pykčiu, reikėtų prisidėti prie to paties bukumo, kuris jus padarė tokiais, kokie esate. Jūs norite, kad aš bijočiau, kad žvelgčiau į savo bendrapiliečius su nepasitikėjimu, paaukodamas savo laisvę dėl saugumo. Neišdegs.“

Kaip čia, Prancūzijoje, sukurti brolišką palankumą tarp mūsų musulmonų ir visų kitų šalies piliečių? Dabartinėje situacijoje, kai baimė, pyktis ir neapykanta dažnai taip arti paviršiaus, tai nėra lengva. Kaip būti atviram ir priimti kitą asmenį, tą, kuris – kitoks? Kaip dauguma prancūzų svečiose šalyse, taip ir musulmonai Prancūzijoje dažnai laikosi vieni kitų. Gali būti sunku ieškoti net mažiausių galimybių susitikti ir kurti tarpasmeninį ryšį tarp bendruomenių. Svarbu sutikti vienas kitą ir taip atrasti, kad kiekvienas asmuo yra žmogus, turintis širdį, šeimą, vaikus, kančių ir sunkumų darbe. Kaip siekti didesnio broliško palankumo? Kaip statyti tiltus, o ne sienas? Pasaulis eis taikos link tik tada, kai kiekviename žmoguje atpažinsime savo brolių ir sesę.

Kaip siekti didesnio broliško palankumo? Kaip statyti tiltus, o ne sienas?

Neseniai baigiau skaityti labai jaudinančią knygą, kurioje apmąstoma brolystės dvasia, – „Mūsų ašaros yra vienos spalvos“. Joje pasakojama apie dviejų moterų, žydės, kurios sūnų nužudė palestinietis, ir musulmonės palestinietės, kurios sūnų nužudė Izraelio kariai, susitikimą. Bendra jų kančia sukūrė draugystę, viršijančią atskirties sienas, priešiškumą, kerštą ir neapykantą. Pamažėle jos tapo tikromis draugėmis, žmonijos sesėmis.

Ką tik pasirodė puiki Anne Shearer knyga apie mano sesę Teresę. Anne surinko prisiminimus penkiasdešimties žmonių iš Arkos, piliatyvios slaugos ar besidarbuojančių dėl ekumenizmo – trijų darbų, į kuriuos Teresė įdėjo visą savo širdį ir gyvenimą. Teresė buvo tikras švelnumo ir patirties šviesulys.

Kai buvau mažas, su broliu Bernardu prisibijodavom jos, nes į mus, jaunesnius, dažnai buvo žiūrima kaip į mažuosius neklaužadas! O vyresnieji, Benediktas ir Teresė, visų sutarimu – išmintingieji. Tačiau Teresė buvo ypatingai nuolanki moteris – už didžios kompetencijos pasislėpusi gėrio širdis ir atidumas kiekvienam asmeniui, ypač vargingiausiam. Deja, ši nuostabi knyga kol kas yra tik angliškai.

Lapkritį pasirodys kita knyga, parašyta Kathryn Spink, apie Claire de Miribel. Teresė, nors švelni ir daug gebanti, dažnai buvo rimta. Claire, priešingai, buvo lyg džiaugsminga daina, džiuginanti ir prajuokinti. Tuo pačiu, būdama „Arkos“ tarptautine koordinatore 1984–1993 m., ji parodė nepaprastus sugebėjimus. 36 metus Claire gyveno „Arkos“ namuose, vadinamuose Massabielle. Juose kūrė ypatingą draugystę su Edith ir Alfreda, dviem neįgaliomis moterimis, priimtomis gyventi. Mums Claire gyvenimas yra nepaprastas pavyzdys.

Žinoma, turiu dar daug visokių kitokių naujienų, bet iš visų labiausiai norėčiau kiekvienam palinkėti ramybės, kai su džiaugsmu išgyvename mūsų bendrą misiją. Vis labiau ir labiau nustembu atrasdamas, kad pažeidžiamiausi žmonės, – tie su negalia ir daugybė kitų, – yra gyvenimo šaltinis, kad jie yra tikrieji Dievo šaukliai. Jie griaua sienas, aptvėrusias mūsų širdis. Jie išlaisvina mus, kviesdami augti ir tapti plačios širdies vyrais bei moterimis. Mūsų pasaulyje, kuriame tiek daug pasidalijimo ir žmones skiriančių sienų, „Arkos“ vaidmuo – suburti žmones draugėn ir dirbti, kad mūsų bendruomenės būtų ramybės vietomis, taikos šaltiniais.

Ačiū už visų jūsų atvirutes ir el. laiškus su gimtadienio sveikinimais. Iš čia, kur dabar sėdžiu, 88 metai atrodo nemažai!

Norėčiau pridėti visus mus palietusius du įvykius.

Pirmiausiai, prieš mėnesį uraganas Matthew smogė Haičiui ir nusiaubė visą pietinį šalies regioną. Chantal kaimelis daug nukentėjo. Mūsų bendruomenės stogas nuneštas. Lietus, lietus ir dar daugiau lietaus... Sugebėjau prisiskambinti Jascqueline, Port au Prince bendruomenės vadovei, ji pasakė, kad Chantal pasiekti neįmanoma. Vėliau girdėjau, kad pagalba po truputį braunasi link jų.

Antra, Mirna, viena iš „Tikėjimo ir Šviesos“ lyderių Sirijoje, kurios užduotis – kurti tarpreligines bendruomenes Alepe, nepaisant visų bombardavimų, yra saugi ir sveika.

Drauge melskimės ir likime vienybėje nepaisydami visokiausių mūsų pasaulio posūkių.

Myliu jus visus,

Žanas